

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **GEOLINK Praha a. s.**, se sídlem Praha 5, Holečkova 799/99, zastoupeného JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem se sídlem Praha 3, Na Jarově č. 2425/4, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 Ca 259/2009 - 67,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 Ca 259/2009 - 67, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 14. 10. 2009, č. j. 16937/09-1701-21, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech soudního řízení částku 16.922 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 14. 10. 2009, č. j. 16937/09-1701-21, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Praha D5 (dále též jen „celní úřad“) ze dne 26. 3. 2009, č. j. 4819/09-177600-021, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Celní úřad rozhodl, že se žalobce dopustil celního deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen

„celní zákon“), ve spojení s čl. 199 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úřední věstník L 302, 19. 10. 1992, s. 1 – 50, zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 02 svazek 04 s. 307-356), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „celní kodex“), kterého se dopustil tím, že v celkem čtyřech podaných písemných celních prohlášeních (za období červen až září roku 2008, referenčních čísel 1, 0611081, 070908, 1), v nichž navrhoval propuštění zboží „*MOLYBDEN – odpad a šrot*“ (dále též jen „komodita“ nebo „zboží“) do celního režimu volného oběhu, uvedl v odstavcích 31 a 33 deklarace nesprávné údaje, a na základě těchto celních prohlášení pak bylo toto zboží propuštěno do navrženého režimu; tím došlo k úniku na cle ve výši přesahující 2.300.000 Kč. Za tento celní delikt byla žalobci podle § 299 odst. 1 písm. a) celního zákona uložena pokuta ve výši 70.000 Kč. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou; tu městský soud svým rozsudkem ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 Ca 259/2009 - 67, zamítl.

Městský soud se ve svém rozsudku nejprve zabýval výkladem pojmu „*nesprávný údaj*“, jež je jedním ze znaků skutkové podstaty celního deliktu § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona. Odmítl úzké pojetí tohoto pojmu a nepřiklonil se tak k výkladu, že nesprávným údajem může být pouze konkrétní věcný údaj, vyjadřující například množství či povahu zboží. Vycházel přitom z názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006 - 120, publikovaného pod č. 1059/2007 Sb. NSS (všechny rozsudky tohoto soudu jsou dostupné z <http://www.nssoud.cz>), dle kterého předmětem následné kontroly ze strany celních orgánů může být rovněž otázka správnosti zařazení zboží pod položku celního sazebníku, který tvoří přílohu nařízení Rady (EHS) č. 2658/87, o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění nařízení Komise (ES) č. 948/2009 ze dne 30. 9. 2009, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 [dále též jen „celní sazebník“ nebo „kombinovaná nomenklatura“ (bude-li odkazováno na konkrétní kódy a popis zboží celního sazebníku, obsažené v příloze I tohoto nařízení)]. Městský soud poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2005, sp. zn. 4 Afs 26/2004, ze kterého se podává, že celního deliktu, spočívajícího v uvedení nesprávných údajů, se může deklarant dopustit i uvedením nesprávných údajů v řádcích 31 a 33 celního prohlášení. Městský soud tudíž žalobci nedal za pravdu ani v názoru, že za správnost zařazení zboží do celní podpoložky odpovídá celní úřad, neboť předmětem jeho rozhodování o propuštění zboží do určitého režimu není schvalování celního zařazení zboží (podporu nalezl v usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 68/01; všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>).

Městský soud se neztotožnil ani s druhým okruhem žalobních námitek, spočívajících v tvrzení, že zboží bylo do podpoložky č. 8102 97 00 *Molybden – odpad a šrot* zařazeno správně. Zde městský soud nejprve upozornil, že soudní přezkum rozhodnutí vydaných celními orgány ve věcech předmětných dovozů dané komodity probíhal ve třech samostatných liniích. První linie se týká původních závazných informací o sazebním zařazení zboží (dále též jen „ZISZ“), vydaných Celním ředitelstvím Praha dne 26. 9. 2008 (č. CZ-14-0690-2008) a dne 6. 1. 2009 (č. CZ-07-0002-2009 a č. CZ-07-0003-2009), na jejichž základě bylo dovezené zboží zařazeno do podpoložky č. 8102 94 00 *Molybden – netvářený surový molybden, včetně tyčí a prutů získaných prostým slinováním*. Tyto ZISZ byly na základě rozsudků Nejvyššího správního soudu, vydaných v řízeních pod sp. zn. 2 Afs 48/2012, 2 Afs 49/2012 a 2 Afs 51/2012), zrušeny a následně Celní úřad pro Olomoucký

kraj vydal dne 26. 7. 2013 nové ZISZ (č. CZ-99-0684-2013, CZ-99-0685-2013 a CZ-99-0686-2013), jimiž bylo zboží zařazeno ve shodě s názorem žalobce do podpoložky č. 8102 97 00. Druhá linie soudních řízení se týká dodatečných platebních výměrů na clo, které byl žalobce (na základě původního zařazení zboží) povinen zaplatit po propuštění zboží do volného oběhu. Krajský soud v Ostravě sice nejprve zrušil rozhodnutí celního ředitelství, kterým byla odvolání proti těmto výměrům zamítnuta, jeho rozsudek ze dne 26. 10. 2010, č. j. 22 Ca 277/2009 - 38, však byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 20/2011 - 74); v dalším řízení pak Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl (kasační stížnost proti tomuto rozsudku již podána nebyla). Konečně třetí linie soudních řízení se týká právě přezkumu rozhodnutí o celním deliktu, kterého se žalobce měl dopustit tím, že v celním prohlášení uvedl nesprávný kód kombinované nomenklatury. Městský soud sice připustil, že tato problematika úzce souvisí s přezkumem ZISZ a celního dluhu a že pokud by žalobce zařadil zboží do správné podpoložky celního sazebníku, neměla být ani vyslovována vina za spáchání celního deliktu, ani doměřován celní dluh, upozornil však, že jednotlivá rozhodnutí celních orgánů přezkoumávaly v různé době různé správní soudy a dospívaly k různým závěrům. Výslednou procesní situaci, kdy byly na jedné straně zrušeny původní ZISZ, na straně druhé však správní rozhodnutí ve věci celního dluhu obstála, je podle názoru městského soudu nemožné jakkoli argumentačně „uhladit“, a proto se jeho pozornost soustředila na jednotlivé důvody, pro které byla jednotlivá rozhodnutí zrušena nebo naopak jednotlivé správní žaloby (kasační stížnosti) zamítány.

Co se týče ZISZ, městský soud uvedl, že důvodem zrušení rozsudků i správních rozhodnutí byla existence procesních pochybení celních orgánů, nikoli nesouhlas Nejvyššího správního soudu s právním hodnocením věci městským soudem. K samotnému sazebnímu zařazení zboží se kasační soud totiž nevyjádřil, pouze zavázal celní orgány k tomu, aby nové ZISZ vydaly teprve po provedení řádného dokazování. Co se týče celního dluhu, o němž rozhodoval Krajský soud v Ostravě, ten zrušil rozhodnutí celních orgánů pro nepřezkoumatelnost. Nejvyšší správní soud však takovou vadu rozhodnutí žalovaného neshledal a sám se věcně zabýval i samotným sazebním zařazením zboží. Dospěl k závěru, že objektivní charakteristika předmětného zboží nesplňuje definiční znaky odpadu a šrotu ve smyslu poznámky 8 písm. a) k třídě XV, a že slinování do briket za účelem manipulace či přepravy nemění nic na tom, že zboží patří do podpoložky 8102 94 00 kombinované nomenklatury; upozornil, že toto pojetí koresponduje rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále též jen „SDEU“), který dne 27. 11. 2008 ve věci *Metherma GmbH & Co. KG proti Hauptzollamt Düsseldorf* (C-403/07) uvedl, že wolframové nebo molybdenové tyče získané prostým slinováním spadají do podpoložek 8101 91 10 a 8102 91 10 (pozn.: do podpoložek 8101 94 00 a 8102 94 00 podle nomenklatury účinné v době rozhodné pro posuzovaný případ) a že nemohou být roztlučením či rozdrcením přepracovány na odpad a šrot.

Jako nedůvodnou městský soud označil žalobní námitku, dle které v řízení před žalovaným došlo k závažným procesním vadám. Připustil sice, že se žalovaný omezil na konstatování, že popis zboží v zahraničních ZISZ (jejichž prostřednictvím se žalobce snažil prokázat jím provedené celní zařazení) není jednoznačný, a proto deklarované zboží nelze srovnávat se zbožím, na které se tyto zahraniční ZISZ vztahovaly, a že neprovedl porovnání zahraničních ZISZ s fotografiemi a vzory importovaného zboží (podobně, jako

tomu bylo ve věcech rozhodovaných zdejším soudem pod sp. zn. 2 Afs 48/2012, 2 Afs 49/2012 a 2 Afs 51/2012), přesto však dospěl k závěru, že nejde o vady, které by v tomto konkrétním případě měly vliv na zákonnost. V situaci, kdy Nejvyšší správní soud již vyslovil názor, do jaké podpoložky má být předmětná komodita zařazena, nepovažoval městský soud za účelné zrušit rozhodnutí o celním deliktu a zavázat ho k provedení řádného hodnocení důkazů, neboť případné nové řízení by nemohlo vést k ničemu jinému, než že by celní orgány pouze obšírněji vysvětlily, proč nemůže obstát zařazení navržené žalobcem a provedené zahraničními ZISZ; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 20/2011 - 74, totiž nedává žalovanému žádný prostor pro odlišné úvahy. Pro úplnost pak městský soud doplnil, že podkladem pro rozhodnutí celních orgánů v této věci nebyly ZISZ, ale analýzy a stanoviska celně technické laboratoře. Argumentuje-li žalobce nově vydanými ZISZ, které komoditu zařazují do podpoložky 8102 97 00, městský soud upozornil, že v těchto řízeních nově celní orgány vycházely pouze z údajů uvedených v žádostech a z předložených fotografií, neboť zahraniční ZISZ v době rozhodování již pozbyly platnosti. Nový právní názor celního úřadu proto nemá souvislost s rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 48/2012, 2 Afs 49/2012 a 2 Afs 51/2012 a není důsledkem nápravy procesních vad (doplnění dokazování, které celním orgánům kasační soud uložil). Nově vydané ZISZ navíc postrádají zdůvodnění, jak se celní orgány vypořádaly s dříve vydanými stanovisky celně technické laboratoře, a proto nemohou osvětlit úvahy celních orgánů a důvod změny právního názoru.

Důvodnou neshledal městský soud ani námitku, že celní dluh nevznikl (nemohl vzniknout), neboť byl ve výši 100 % kryt složenou jistotou. Ač má žalobce pravdu, že za těchto okolností nehrozilo, že clo nebude zapláceno, skutková podstata deliktu nespočívá ve způsobení celního dluhu nebo jiné škody, nýbrž v tom, že deklarant dosáhne propuštění zboží na základě nesprávných či nepravdivých údajů v celním prohlášení.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou explicitně opírá o důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve stručně shrnul genezi správního řízení, které je nyní předmětem přezkumu, a dosavadní výsledky správních a soudních řízení týkajících se ZISZ a celního dluhu. K nově vydaným ZISZ uvedl, že sice nesouhlasil se stanoveným počátkem jejich platnosti, samotné zařazení zboží do podpoložky 8102 97 00 však logicky nezpochybňoval. V této souvislosti zdůraznil, že předmětem posouzení nově vydaných ZISZ bylo totožné zboží, ohledně jehož dovozu v období června až září 2008 celní úřad vydal rozhodnutí o spáchání celního deliktu. Tyto nové ZISZ pak stěžovatel doložil městskému soudu a současně podal k žalovanému návrhy na povolení obnovy řízení ve věci dodatečných platebních výměrů na clo.

Stěžovatel setrvává především na svých argumentech týkajících se pojmu „*nesprávný údaj*“, o němž hovoří § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona. Co se týče rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 20/2011 - 74, o který se městský soud argumentačně opírá, jeho závěry nemohou podle stěžovatele v souzené věci obstát, neboť byl vydán na podkladě odlišné skutkové i právní situace, a to navíc v době, kdy nové ZISZ ještě vydány nebyly. Stěžovatel navrhoval přerušení řízení před Krajským soudem

v Ostravě ve věci doměření cla (sp. zn. 22 Af 86/2011), a to do právní moci rozhodnutí o sazebním zařazení zboží (ZISZ), avšak tento návrh krajský soud zamítl, ačkoli nehrozilo žádné nebezpečí z prodlení (doměřené clo bylo uhrazeno ze složené celní jistoty, uhrazena byla i pokuta za celní delikt). Krajský soud v Ostravě poté zamítl i žalobu proti dodatečným platebním výměrům a zamítnuta byla rovněž kasační stížnost proti jeho rozsudku. Pokud by však návrhům na přerušení řízení bylo vyhověno, nestály by soudy před problémem, který nastínil městský soud, a právě proto odmítá stěžovatel nést negativní důsledky existence vícero protichůdných rozhodnutí.

Z napadeného rozsudku pak stěžovatel vyzdvihuje právní názor, že by neměl být postihován za celní delikt, pokud zboží fakticky zařadil pod správný kód kombinované nomenklatury. Domnívá se, že v řízení o správním deliktu především musí být naplněna skutková podstata uvedená v § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona, tedy deklarant musí svým jednáním *porušit nebo ohrozit zájem společnosti* způsobem uvedeným v § 293 celního zákona, tedy docílit propuštění zboží na základě nesprávných nebo nepravdivých údajů. Za situace, kdy jedinými platnými ZISZ jsou ZISZ nově vydané (což potvrdil v rozsudku implicitně i městský soud), v nichž samy celní orgány shledaly správnost zařazení zboží do podpoložky 8102 97 00, z materiálního hlediska k naplnění skutkové podstaty celního deliktu dojít nemohlo, a tudíž ani rozsudek městského soudu nemůže obstát. Jinými slovy, jestliže postup stěžovatele v roce 2008 nebyl nesprávný, nemůže být naplněna skutková podstata celního deliktu. Stěžovatel je přesvědčen, že v důsledku vydání napadeného rozsudku je mu znemožněna možnost nápravy pochybení zainteresovaných orgánů a účinná procesní obrana, neboť jakékoli pozdější rozhodnutí ve věci vydání ZISZ již fakticky postrádá význam. Městský soud přitom vůbec neuvažoval nad tím, že pokud stěžovatel v roce 2008 při zařazování předmětného zboží do podpoložky 8102 97 00 nepochybil, pak na jeho straně zcela absentuje jednání spočívající v „*uvedení nesprávných údajů*“. Úvahu založenou na tom, že stěžovatel spáchal celní delikt bez předchozího protiprávního jednání, podkládá stěžovatel za neudržitelnou, zakládající vadu rozsudku spočívající v nesprávném právním posouzení otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Další skupina kasačních námitek [podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] se týká vad řízení před městským soudem. Ten, dle názoru stěžovatele, nedostál své ústavní povinnosti chránit právem chráněné zájmy a legitimní očekávání, a dále též povinnosti zkoumat, zda nedochází k libovůli. Stěžovatel navrhoval v řízení před městským soudem provedení důkazů cizozemskými ZISZ a vyžádáním podkladových chemických analýz pro účely porovnání s chemickými analýzami provedenými českými celními orgány (Celně technickou laboratoří), tento důkaz však městský soud neprovedl s odkazem na hmotně právní názor Nejvyššího správního soudu, vyslovený v rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 20/2011 - 74. Uvedený důkaz má přitom podle stěžovatele naprosto zásadní význam, neboť detailním porovnáním by byla zjištěna absolutní shoda obou komodit. I když stěžovatel připouští, že uvedený důkaz za současného stavu (tj. po vydání nových ZISZ, potvrzujících správnost sazebního zařazení zboží do položky 8102 97 00) již ustupuje do pozadí, v postupu městského soudu spatřuje porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „Listina“). Napadeným rozsudkem (a nezákonně uloženou pokutou) bylo rovněž dotčeno stěžovatelovo právo na majetek ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, dále princip oprávněné důvěry v právo (legitimní očekávání) a právní jistoty ve smyslu čl. 1 odst. 1 Listiny a konečně princip zákazu svévole dle čl. 36 odst. 1 Listiny. Ze všech výše

uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel Nejvyšší správní soud informoval, že žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 7. 2014, č. j. 33630-2/2014-900000-302, na podkladě stěžovatelem podaného odvolání, zrušil rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 23. 5. 2013, č. j. 17413-6/2014-580000-04, kterým byly zrušeny ZISZ č. CZ-99-0684-2013, CZ-99-0685-2013 a CZ-99-0686-2013, vydané dne 26. 7. 2013. Je tak evidentní, že nově vydané ZISZ zůstávají i přes úsilí Celního úřadu pro Olomoucký kraj nadále v platnosti.

Žalovaný se ve svém vyjádření omezil na konstatování, že kasační stížnost nepřináší do věci žádné nové skutečnosti, k nimž by cítil potřebu se samostatně vyjádřit. Z uvedeného důvodu pouze odkázal na své rozhodnutí a na svá dosud uplatněná procesní stanoviska, s návrhem, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

V kasační stížnosti vytýká stěžovatel městskému soudu, že se opomněl zabývat žalobním návrhem na provedení důkazu porovnáním chemických analýz opatřených českými celními orgány na straně jedné, a cizozemských ZISZ, včetně chemických analýz, které byly jejich podkladem, na straně druhé. Obsahově tedy tato námitka míří na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek (skutkových) důvodů. Uvedenou námitkou se přitom zdejší soud zabýval na prvním místě, neboť již ustáleně judikuje, že zpravidla teprve poté, dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, případně že netrpí jinou vadou předpokládanou § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se může zabývat dalšími stížnostními námitkami (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Pokud jde o obsah žaloby, na její straně čtvrté v odstavci čtvrtém žalobce uvedl, že „[r]espektují-li se při vydávání ZISZ komunitární předpisy, pak belgické i nizozemské celní orgány musely postupovat shodně s českými a provést v rámci procesu vydávání ZISZ příslušné analýzy projednávaného zboží. Podle názoru žalobce si měl a mohl žalovaný tyto analýzy obstarat (vyžádat), zejména když byl upozorněn na existenci obou cizozemských ZISZ, porovnat výsledky se svou analýzou v odborných posudcích a teprve pak rozhodnout. Žalobce proto navrhuje, aby žalovaný předložil jako důkaz (s úředním překladem) cizozemskými celními orgány provedené analýzy zboží, jež byly podkladem pro vydání obou cizozemských ZISZ a které potvrdí shodu zboží.“. Zdejší soud nemá pochybnosti o tom, že citovaná pasáž žaloby představuje návrh na provedení důkazu v řízení před městským soudem. V konečné fázi je to totiž právě správní soud, kdo zhodnotí přínos uvedeného důkazu pro soudní řízení a eventuálně tyto listiny od žalovaného vyžádá.

Na uvedený návrh a s ním související námitky reagoval městský soud na straně sedmé napadeného rozsudku. Z této části odůvodnění je evidentní, že výše uvedený žalobní

bod nechápal jako návrh na provedení důkazu, ale redukoval jej na výhradu žalobce vůči procesnímu postupu žalovaného. Uznal sice, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zahraničními ZISZ (zejména v tom smyslu, že neporovnal obrazové přílohy zahraničních ZISZ s fotografiemi a vzorky dováženého zboží), přesto však nedospěl k závěru, že se jednalo o vadu takové intenzity, aby mohla založit nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Městský soud nepovažoval za účelné rušit rozhodnutí žalovaného a zavazovat ho k určitému procesnímu postupu (tj. ke komparaci českých a zahraničních ZISZ, eventuelně jejich podkladů), ani necítil potřebu sám doplňovat dokazování za žalovaného v soudním řízení, a to s odůvodněním, že závazný právní názor na to, do jaké podpoložky kombinované nomenklatury má být zboží zařazeno, byl již vysloven a potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 20/2011 - 74. Přestože tedy městský soud na návrh na provedení důkazu srovnáním zahraničních ZISZ (včetně podkladových analýz dotčených komodit) s výsledky chemických analýz týkajících se nyní posuzovaného zboží výslovně nereagoval, tj. explicitně jej nezamítl, z celkového kontextu příslušné části rozsudku je možné alespoň implicitně dovodit, že vycházel z premisy, dle které by provedení tohoto důkazu jen stěží mohlo něčeho změnit na právním názoru na to, do které podpoložky kombinované nomenklatury mělo být dovážené zboží zařazeno, a potažmo na závěru, že stěžovatel v celním prohlášení uvedl nesprávné údaje, čímž se dopustil celního deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona.

Za této situace zbývá jen dodat, že rozsudek městského soudu dostojí minimálním kvalitám, jimiž musí soudní rozhodnutí disponovat. K těmto minimálním kvalitám se vyjádřil zdejší soud například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, v němž uvedl, že „[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“. Obdobně se v rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 - 98, publikovaném pod č. 2070/2010 Sb. NSS, podává, že „[s]oud, který se vypořádává s (...) argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (...) Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno.“. Kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy naplněn není.

Dříve, než zdejší soud přejde k ostatním námitkám kasační stížnosti, podřaditelným pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pod nezákonnost rozsudku spočívající v nesprávném právním posouzení věci, považuje za potřebné nejprve zopakovat právní i skutkový rámec, ze kterého při hodnocení dané věci vychází.

Podle § 298 odst. 1 celního zákona, ve znění účinném od 1. 5. 2008 do 30. 6. 2011 (tj. v období dovozu zboží), který je ve vztahu k celnímu kodexu v poměru speciality, se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo obrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 téhož zákona. Podle ustanovení § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona, celní předpisy (s odkazem čl. 1 celního kodexu v poznámce pod čarou) poruší ten, kdo způsobí, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných

dokladů nebo nesprávných nebo nepravdivých údajů. Za porušení celních předpisů uvedených v § 293 písm. a) až f) tohoto zákona lze uložit pokutu až do výše 4 mil. Kč [§ 299 odst. 2 celního zákona].

Podle čl. 199 celního kodexu platí, že aniž je dotčeno případné použití trestněprávních předpisů, má se za to, že podáním celního prohlášení podepsaného deklarantem nebo jeho zástupcem celnímu úřadu vzniká v souladu s platnými předpisy odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení, za pravost přiložených dokladů a za dodržení všech povinností v souvislosti s propuštěním dotyčného zboží do daného celního režimu.

Dále je třeba zmínit též čl. 12 odst. 1 a 2 celního kodexu, podle kterého *celní orgány vydávají na základě písemné žádosti závazné informace o sazebním zařazení zboží způsobem stanoveným postupem projednávání ve výboru. Závazná informace o sazebním zařazení zboží je závazná pro celní orgány ve vztahu k oprávněné osobě pouze pro účely sazebního zařazení zboží. Článek 10 odst. 1 Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. 7. 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. L 253, 11. 10. 1993, s. 1-766, zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 02 Svazek 06 s. 3 – 516), ve znění pozdějších předpisů, stanoví, že aniž jsou dotčeny články 5 a 64 kodexu, smí se závazné informace o sazebním zařazení zboží dovolávat pouze příjemce informace. Dle čl. 11 tohoto prováděcího nařízení pak závazné informace o sazebním zařazení zboží vydané celními orgány kteréhokoli členského státu po 1. lednu 1991 jsou závazné pro příslušné orgány všech členských států za stejných podmínek. Zásadním předpisem pro sazební zařazení dováženého zboží je pak samotná kombinovaná nomenklatura, založená na harmonizovaném systému popisu a číselném označování zboží („harmonizovaný systém“) a každoročně k 1. lednu daného roku obměňovaná, v souladu s přijatými opatřeními v celní oblasti [v nyní projednávaném případě je relevantní příloha I celního sazebníku ve znění nařízení Komise (ES) č. 1214/2007 ze dne 20. 9. 2007, účinném od 1. 1. 2008].*

Co se konkrétního skutkového a právního stavu týče, v souzené věci dovezl stěžovatel ve dnech 19. 6. 2008, 15. 7. 2008, 11. 8. 2008 a 19. 9. 2008 zboží, které označil jako „MOLYBDEN – odpad a šrot“, určený v ocelářském průmyslu jako přísada k legování. Toto zboží v celním prohlášení navrhl k propuštění do režimu volného oběhu a podřadil ho pod položku 8102 97 00 kombinované nomenklatury, na kterou se vztahovalo clo ve výši 0 %. Celní úřad nabyt podezření, že předmětné zboží mělo být zařazeno do položky 8102 94 00, která podléhá clu ve výši 3 %. Celní ředitelství v Praze následně vydalo na žádost stěžovatele celkem tři ZISZ (ze dne 26. 9. 2008, č. CZ-14-0690-2008, a ze dne 6. 1. 2009, č. CZ-07-002-2009 a CZ-07-0003-2009), jimiž zboží zařadilo nikoli pod „odpad a šrot“ (8102 97 00), ale pod „netvářený (surový) molybden, včetně tyčí a prutů získaných prostým slinováním“ (8102 94 00); odvolání proti těmto ZISZ žalovaný zamítl rozhodnutími ze dne 18. 11. 2008, č. j. 200/4182/30, a ze dne 18. 3. 2009, č. j. 1894/2009-170100-30 a č. j. 1893/2009-170100-30. Na podkladě správních žalob a kasačních stížností (projednávaných zdejší soudem pod sp. zn. 2 Afs 48/2012, 2 Afs 49/2012 a 2 Afs 51/2012) rozhodoval žalovaný o odvoláních proti původním ZISZ znovu tak, že je (rozhodnutími ze dne 29. 3. 2013, č. j. 16523/2013-900000-302 a č. j. 16629/2013-900000-302, a ze dne 2. 4. 2013, č. j. 16784/2013-900000-302) zrušil: Dne 26. 7. 2013 vydal Celní úřad pro Olomoucký kraj nové ZISZ, které již zboží zařadily pod stejnou položku kombinované nomenklatury, jako to učinil stěžovatel v celních prohlášeních.

Přejde-li nyní Nejvyšší správní soud k námitkám podřaditelným pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v konkrétní rovině, stěžovatel na prvním místě nesouhlasí s úzkým pojetím pojmu „*nesprávný údaj*“, k němuž se přiklonil městský soud. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s názorem městského soudu, že *odpovědnost za správnost údajů uvedených v celním prohlášení*, stíhající ve smyslu výše již citovaného čl. 199 celního kodexu deklaranta, se týká i jím provedeného zařazení zboží pod konkrétní položku celního sazebníku. Zdejší soud již opakovaně judikoval, že rozhodnutím celního úřadu o propuštění zboží do určitého celního režimu nedochází ke schvalování celního zařazení zboží; rozhodnutí o propuštění zboží tak není na překážku případnému jinému celnímu zařazení zboží celními orgány, s možností doměření příslušných fiskálních povinností (viz například rozsudek ze dne 27. 9. 2006, č. j. 1 Afs 16/2006 - 120). Od tohoto názoru není důvod se jakkoli odchylovat a lze proto tento dílčí argument stěžovatele odmítnout.

Stěžovatel poukazuje rovněž na skutečnost, že dodatečně vyměřené clo i pokuta za celní delikt byly uhrazeny ze složené celní jistoty; argumentuje také nově vydanými ZISZ ze dne 26. 7. 2013, které dokazují, že zboží zařadil do podpoložky 8102 97 00 celního sazebníku správně. V návaznosti na to se tedy domnívá, že skutkem spočívajícím v uvedení kódu 8102 97 00 v řádcích č. 31 a 33 celního prohlášení nemohl ani z materiálního, ani z formálního hlediska naplnit skutkovou podstatu celního deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona, ve spojení s § 298 odst. 1 téhož zákona, neboť v souzené věci nemůže být řeči ani o „*porušení nebo ohrožení zájmu společnosti*“, ani o uvedení „*nesprávných nebo nepravdivých údajů*“ v celním prohlášení.

Ve vztahu k namítané absenci materiální stránky činu, spočívajícího v podřazení dováženého zboží pod kód 8102 97 00 kombinované nomenklatury v celním prohlášení, Nejvyšší správní soud především reflektuje, že se stěžovatel o nově vydaných ZISZ, podporujících správnost provedeného sazebního zařazení, zmínil teprve v přípisu ze dne 16. 10. 2013 (nazvaném jako „*Žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha, sp. zn. 1481/09-177600-21 ze dne 14. 10. 2009 – návrh na pokračování v řízení*“), doručeném městskému soudu téměř čtyři roky po podání žaloby. Obecně přitom platí, že rozšíření žalobní argumentace po lhůtě k podání žaloby je nepřípustné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2, věta první s. ř. s.]; výjimku z tohoto striktního pravidla představuje rozvedení, upřesnění a doplnění stávající (rozuměj včas uplatněné) žalobní argumentace. Samotné tvrzení, že stěžovatel podřadil dovezené zboží pod správný kód kombinované nomenklatury, v žalobě obsaženo bylo, přičemž argumentace novými ZISZ, která validitu tohoto tvrzení měla podpořit, z logiky věci nemohla být stěžovatelem vznesena dříve než po 26. 7. 2013, kdy byly tyto nové ZISZ vydány. Z uvedeného důvodu proto nepovažoval Nejvyšší správní soud námitku nově vydanými ZISZ za opožděně uplatněnou, ale nahlížel na ni jako na rozvedení včas uplatněných žalobních bodů. Ostatně stejným způsobem postupoval i městský soud, který se s předestřenou existencí nových ZISZ v odůvodnění svého rozsudku věcně vypořádal, a to způsobem, který odpovídal tomu, jak stěžovatel doplnění žalobního bodu formuloval. Podstatné je, že z napadeného rozsudku lze (s jistým zjednodušením) vyčíst, že městský soud odmítl z nových ZISZ vyvodit závěr, že se stěžovatel celního deliktu nedopustil. Uvedl, že při vydání nových ZISZ celní orgány vycházely pouze z údajů uvedených v žádostech o ZISZ a z předložených fotografií, nikoli však ze zahraničních ZISZ, které v rozhodné době již pozbyly platnosti, vytkl jim dále, že neobsahují žádné relevantní zdůvodnění změny právního názoru, kterého by se bylo možné dovolat pro účely jiných řízení, a konečně uzavřel, že změna právního názoru na

sazební zařazení zboží nebyla v příčinné souvislosti s rozsudky vydanými ve věcech sp. zn. 2 Afs 48/2012, 2 Afs 49/2012 a 2 Afs 51/2012, neboť nový právní názor na sazební zařazení zboží nevzešel z doplněného dokazování.

Nejvyšší správní soud nicméně nepřehlédl, že stěžovatel nově vydané ZISZ (podporující sazební zařazení do podpoložky 8102 97 00 kombinované nomenklatury) nespojoval s absencí materiální stránky svého jednání tak, jak to činí v kasační stížnosti; argumentačně se totiž upínal ke složené celní jistotě, díky které mělo být zajištěno, že nedojde ke zkrácení cla. V doplnění žaloby ze dne 16. 10. 2013 se stěžovatel, pokud jde o nově vydané ZISZ a důsledky z nich pro souzenou věc plynoucí, omezil na pouhé konstatování, že „(...) *nemůže obstát napadené rozhodnutí žalovaného o celním deliktu, neboť žalobce se nedopustil tvrzeného nesprávného sazebního zařazení zboží*“; namítal tedy spíše nepřítomnost jednoho ze znaků skutkové podstaty celního deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona, tj. absenci jednání spočívajícího v uvedení „*nesprávných nebo nepravdivých údajů*“, než absenci materiální stránky deliktu (*porušení* či *obhoření* zájmu společnosti). Důsledné porovnání obsahu žaloby a kasační stížnosti je přitom relevantní s ohledem na dikci § 104 odst. 4 s. ř. s., podle něhož není kasační stížnost přípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.* K uvedenému ustanovení již v minulosti zdejší soud uvedl, že nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponесou případné nepříznivé následky s tím spojené (viz například rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155).

Lze tedy uzavřít, že s otázkou naplnění materiální stránky předmětného deliktu se městský soud řádně vypořádal v rozsahu žalobních námitek; argumentace zpochybňující naplnění tohoto znaku správního deliktu uplatněná v kasační stížnosti je nepřípustná, neboť stěžovatel ji mohl uplatnit již v rámci žalobního řízení, což však neučinil.

V čem se však Nejvyšší správní soud se stěžovatelem ztotožňuje, jsou jeho výhrady k deficitům při zjišťování skutkového stavu věci ve správním řízení i v řízení před městským soudem.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného se podává, že celní orgány při posouzení charakteru dovážené komodity vycházely z analýzy provedené celní technickou laboratoří z odebraného vzorku. Pouze okrajově je zmiňována existence původních ZISZ, které odpovídají závěrům laboratorních rozborů. Celní ředitelství konečně odmítlo zohlednit závazné informace o sazebním zařazení zboží vydané belgickými a nizozemskými orgány s argumentací, že popis hodnocené komodity v nich není dostatečně průkazný.

Městský soud v odůvodnění rozsudku shodně konstatoval, že rozhodujícím podkladem pro posouzení charakteru dováženého zboží byla analýza celní technické laboratoře. Pokud jde o původní ZISZ, městský soud uvedl, že ty podkladem pro rozhodování v dané věci nebyly; nadto důvodem jejich pozdějšího zrušení (po provedeném

soudním přezkumu) nebylo chybné zařazení zboží, ale jejich nepřezkoumatelnost. Městský soud dále odmítl přihlídnout k výsledkům nového sazebního zařazení předmětné komodity (ZISZ z roku 2013) s argumentem, že není výsledkem splnění pokynů Nejvyššího správního soudu (celní orgány zde vycházely z jiných podkladů, než které měly být zohledněny dle názoru kasačního soudu, neboť tyto podklady v mezidobí pozbyly platnosti) a nově vydaná ZISZ jsou fakticky nepřezkoumatelná; dle názoru městského soudu se nových ZISZ taktéž nelze dovolávat v jiných řízeních. Co se týče nezohlednění výše zmíněných ZISZ cizozemských orgánů, městský soud uznal, že závěr celního ředitelství o jejich apriorní nepoužitelnosti je nesprávný, tuto vadu dokazování nicméně neshledal natolik závažnou, aby vedla ke zrušení vydaného sankčního rozhodnutí. Zde poukázal na právní názor Nejvyššího správního soudu, vyslovený ve věci doměření cla za dovezené zboží (rozsudek ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 20/2011 - 74), který jasně deklaruje, že celní zařazení zboží v intencích původních ZISZ bylo věcně správné; tento názor kasačního soudu je nutno respektovat i v daném řízení.

Popsaný postup celního ředitelství i městského soudu je chybný. Zejména je nutno upozornit, že základním podkladem pro zjišťování skutkového stavu věci ve všech řízeních spojených s dovozem předmětného zboží je analýza odebraných vzorků, provedená celní technickou laboratoří. Především na základě této analýzy byly vydány (minimálně v pořadí první) ZISZ; o tyto (první) ZISZ se pak opíral i zdejší soud ve věci doměření cla. Jestliže tedy stěžovatel již v rámci sankčního správního řízení i v řízení před soudem setrval poukazoval na fakt, že stejné zboží bylo podrobeno v Belgii a Nizozemí obdobné technické analýze, jež vyústila ve vydání ZISZ s celním zařazením odpovídajícím tomu, jak je stěžovatel zařadil při dovozu do České republiky, a dožadoval se (mimo jiné) srovnání těchto analýz s analýzou českou, je zřejmé, že se touto cestou snažil zpochybnit fundamentální podklad, z něhož bylo vycházeno, ať již přímo (řízení o uložení sankce, řízení o vydání ZISZ), či zprostředkovaně (řízení o doměření cla), ve všech řízeních. Z tohoto pohledu je tedy argument městského soudu o definitivním vyřešení otázky celního zařazení předmětné komodity rozsudkem zdejšího soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 20/2011 - 74, neudržitelný, neboť, jak již bylo uvedeno, Nejvyšší správní soud se při rozhodování ve věci doměření cla opíral o v pořadí první ZISZ, tedy o derivativní zdroj informací. Tento podklad byl navíc v mezidobí odklizen (zrušením prvních ZISZ) a došlo k vydání nových ZISZ, jejichž obsah koresponduje s celním zařazením provedeným stěžovatelem. Městskému soudu nic nebránilo k těmto ZISZ přihlídnout, neboť jde sice o nové důkazní prostředky, vztahují se však ke skutkovému stavu věci v době rozhodování odvolacího celního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud sice použitelnost těchto důkazních prostředků *a priori* nevyloučil, nicméně důvody, pro které jim odmítl přiznat relevanci (viz výše) jsou irelevantní a zcela odporují jeho náhledu na původní ZISZ, jimž přiznává relevanci (minimálně coby podkladu pro rozhodnutí kasačního soudu ve věci doměření cla) přesto, že byly jako nepřezkoumatelné soudem zrušeny. Odmítl-li tedy bez dalšího tvrzení stěžovatele, že celní orgány pochybily, pokud odmítly přihlídnout k zahraničním ZISZ a zejména podkladům, na jejichž základě byly vydány, nemůže jeho rozsudek obstát.

Nesprávnost postupu celních orgánů, které odmítly při svém rozhodování zohlednit zahraniční ZISZ, respektive podklady, na jejichž základě byly vydány, a srovnat je s výsledky laboratorních rozborů celní technické laboratoře, byla již konstatována v rámci soudního přezkumu původních ZISZ a tento postup byl důvodem pro jejich

zrušení (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 2 Afs 48/2012 - 26).

Za této situace dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že kromě zrušení napadeného rozsudku je třeba zrušit i druhoinstanční správní rozhodnutí, neboť vytýkané deficity v dokazování by měly být odstraněny v rámci správního řízení. Proto zdejší soud využil svého oprávnění zrušit rozsudek městského soudu bez toho, aby mu jej vrátil k dalšímu řízení, a s ohledem na princip procesní ekonomie zrušil též rozhodnutí žalovaného (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Žalovanému pak věc vrátil k dalšímu řízení, za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s. V tomto novém řízení bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). V novém řízení tedy žalovaný především zohlední výsledek řízení o ZISZ a znovu posoudí průkaznost stěžovatelem předestřených zahraničních ZISZ, respektive podkladů, na jejichž základě byly vydány. Dospěje-li k závěru, že jednáním stěžovatele došlo k porušení celních předpisů ve smyslu ustanovení § 293 odst. 1 písm. d) celního zákona, vyjádří se též výslovně k tomu, zda je s ohledem na specifické skutkové pozadí dané věci naplněna i materiální stránka deliktu ve smyslu ustanovení § 298 tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V nyní posuzované věci je procesně úspěšným účastníkem stěžovatel, proto mu bylo proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení přiznáno. Tyto náklady jsou tvořeny předně částkou 7.000 Kč za zaplacené soudní poplatky (2.000 Kč za žalobu a 5.000 Kč za kasační stížnost). Ohledně nákladů zastoupení vycházel zdejší soud z toho, že v řízení o žalobě byly provedeny dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby) v hodnotě 4.200 Kč (2 x 2.100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012, a v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013. Soud dále přiznal stěžovateli náhradu hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon právní služby; celkem tedy 900 Kč. Protože zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení o částku 1.722 Kč, odpovídající dani, kterou je zástupce povinen odvést z odměny za zastupování podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkem tak tvoří odměna zástupce stěžovatele částku 9.922 Kč a celkové náklady řízení pak 16.922 Kč. Naposledy uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu Mgr. Radovanem Havelcem v právní věci žalobce **GEOLINK Praha a. s.**, se sídlem Praha 5, Holečkova 799/99, zastoupeného doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 24, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 Ca 259/2009 – 67,

t a k t o :

Záhlaví rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 Afs 20/2014 - 42, **se opravuje** tak, že slova „*zastoupeného JUDr. Jiřím Svobodou, advokátem se sídlem Praha 3, Na Jarově č. 2425/4*“ se nahrazují slovy „*zastoupeného doc. JUDr. Martinem Kopeckým, CSc., advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 24*“.

Odůvodnění:

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3 Afs 20/2014 – 42, bylo rozhodnuto ve věci kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 Ca 259/2009 – 67. Nejvyšší správní soud výrokem I. svého rozsudku zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 Ca 259/2009-67, výrokem II. zrušil rovněž rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 14. 10. 2009, č. j. 16937/09-1701-21, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a výrokem III. rozhodl o nákladech řízení tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech soudního řízení částku 16.922 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Při vyhotovování tohoto rozsudku i jeho zkráceného znění nicméně došlo k pochybení v označení právního zástupce žalobce, v důsledku změny právního zastoupení v průběhu řízení o kasační stížnosti; ten byl označen jako *JUDr. Jiří Svoboda, advokát se sídlem Praha 3, Na Jarově č. 2425/4*. Správné označení právního zástupce žalobce však je *doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc., advokát se sídlem Praha 1, Revoluční 24*. Tuto nesprávnost záhlaví rozsudku i jeho zkráceného znění proto předseda senátu podle § 54 odst. 4 soudního řádu správního, ve spojení s § 120 soudního řádu správního opravil.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu